

[Ministeren for offentlige arbejder]

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at gøre opmærksom på det, jeg i indledningen i mit første svar sagde om spidsbelastning og om kapaciteten. Jeg har jo haft den glæde for nogle få uger siden at kunne udvide brugsretten for 65-billetten, således at man i weekenderne kan bruge 65-billetten, som er meget fordelagtig prismæssigt, i langt flere timer, end man kunne indtil 1. april i år.

Fordi vi er nødt til at se så forretningsmæssigt på det, at vi sørger for, at underkuddet ved DSB begrænses, lukker vi altså op på de tider, hvor der er mulighed for det, uden at det koster skatteyderne ekstra penge, mens vi til gengæld begrænser det dér, hvor figura viser, at det virkelig vil koste penge at hindre rejser til fuld pris i at finde sted.

Nørgaard Sørensen (S):

Nu skal det ikke være en strid om, hvem der skal indbyde til forhandling og hvorfor og på hvilket grundlag, det synes jeg ikke. Jeg synes, at ministeren var så tilpas åben, da han sagde, at han naturligvis ikke ville sige nej til en forhandling, at det kunne blive det sidste svar. Så behøver jeg ikke at ringe til Dansk Ungdoms Fællesråd, så de ligefrem behøver at indbyde ministeren til en forhandling.

Kunne vi ikke få det tilsagn i dag, at ministeren i hvert fald tager en samtale med Dansk Ungdoms Fællesråd for at få en redegørelse for, hvordan de ser på virkningerne af dette, og for om muligt at få at vide, om Dansk Ungdoms Fællesråd kunne have nogle synspunkter, der i al fordragelighed kunne afhjælpe den noget ulykkelige situation, de selv føler sig sat i? Det er såmænd det hele, jeg vil bede om i den forbindelse. Hvis ministeren ikke kan det, skal jeg såmænd gerne være ministerens stik-i-rend-dreng og ringe til Dansk Ungdoms Fællesråds generalsekretær, Karsten Andersen, og bede ham om at indkalde ministeren til en samtale.

Ministeren for offentlige arbejder (Arne Melchior):

Se, hr. Nørgaard Sørensen, vi har jo sammenfaldende interesser i dette, så lad være med den dér med stik-i-rend-dreng. Sådan en benytter hverken jeg, folketingsmedlemmer eller nogen som helst andre. Jeg behøver ikke den slags insinuationer, eftersom jeg har

oplyst det selvfølgelig, at jeg såvel som sikkert samtlige mine kollegaer siger ja vel og velkommen til alle, der ønsker en samtale. Det kræver kun, at man løfter røret, så der skal ikke være nogen stik-i-rend-dreng for nogen. Jeg har jo oplyst, at man har skrevet til mig, og hr. Nørgaard Sørensen vidste det i forvejen. Jeg har svaret ret hurtigt og fyldigt. Der er ikke givet nogen argumenter i brevet, som jeg ikke har svaret på. Men man er hjertelig velkommen, og jeg skal da gerne være den, der ringer op. Der er ikke nogen strid om noget sådant; der er den største åbenhed og villighed, så lad os ikke gøre tingene svære, end de er.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 97012) Til *socialministeren* af:**Dohrmann (FP):**

»Hvorfor skal en forsørger fra Åbenrå, der altid har svaret enhver sit, jagés fra hus og hjem på grund af en midlertidig sygdom forårsaget af en arbejdsulykke?«

Skriftlig begrundelse

Der henvises til en konkret sag fra Åbenrå, hvor en værkfører i et firma efter over 20 års ansættelse får sin opsigelse på grund af svigtende arbejdstilgang.

Inden opsigelsesperiodens udløb kommer den ansatte desværre ud for en arbejdsulykke og bliver sygemeldt. Inden vedkommende er raskmeldt, træder opsigelsen i kraft. På grund af gældende regler om retten til arbejdsledighedsdagpenge befinder den 57-årige forsørger sig nu pludselig i den situation ikke at kunne få nogen som helst hjælp, heller ikke fra bistandskontoret, fordi forsørgeren og dennes familie har været så fornuftige at købe et hus og spare et mindre beløb op.

Mener ministeren, at folk, der bærer sig fornuftigt ad, skal straffes af den grund?

Dohrmann (FP):

Det drejer sig om en person, som i ca. 30 år trofast har passet sit arbejde, og som på grund af svigtende arbejdstilgang bliver fyret eller bliver opsagt. Inden opsigelsesperioden er udløbet, kommer vedkommende til skade